

11. Mickiewicz A. Pan Tadeusz // Adam Mickiewicz. Dzieła poetyckie. – T. 4. – Warszawa: Czyteinik, 1982. – С. 7 – 386.
12. Mickiewicz A. Pan Tadeusz. – Kraków: Wydawnictwo Greg, 2003. – 334 с.
13. Rittel T. Metafora kulturowa w słowiańskich przekładach Pana Tadeusza Adama Mickiewicza (w kontekście Panu Świętej-Świętistej) // Mickiewicz i Kresy. – Kraków, 1999. – Wyd. I. – С. 293 – 307.
14. Sierotwiński S. Słownik terminów literackich. – Wrocław: Wydawnictwo Ossolineum, 1986. – С. 168 – 170.

Елена Быстрова. Своєобразіє поетического синтаксиса (фігура параллелизма) поэмы А.Мицкевича “Пан Тадеуш” и перевода М.Рыльского. В статье идет речь о роли синтаксических фигур в поэтике художника. В частности, рассматриваются формосозидающие и смыслообразующие функции фигуры параллелизма в поэме А.Мицкевича “Пан Тадеуш” и в переводе поэмы на украинский язык М.Рыльского. Прослеживается роль параллелизма в создании антитез, в композиционных и архитектурных построениях, в их влиянии на определенные ситуации, в обрисовке характеров, обстоятельств, а также в раскрытии модальности автора.

Ключевые слова: текст, параллелизм, сравнение, перевод, comparandum, comparatum.

Olena Bystrowa. Originality of poetical syntax (figures of parallelism) in the poem of A.Mitskewich “Pan Tadeush” and translation by M.Ryl'sky. The main theme in this article is the role of the syntactical figures in the artist's poetics. We consider the different functions of the parallelism in the poem “Pan Tadeush” of A.Mitskewich and in the Ukrainian translation by Ryl'sky.

We observe the role of the parallelisms in the creation of the antitheses, in the compositional and architectonical constructions, in the fluencies on the definite situations, in the depicting the characters, circumstances, and in the opening modality of the author.

Keywords: text, parallelism, syntactical figures, comparandum, comparatum.

УДК 411.6 = 483.3

О 58

Тетяна ОНІЩУК

НАГОЛОШУВАННЯ НЕПОХІДНИХ ПРИКМЕТНИКІВ У ПОЕЗІЇ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

У статті проаналізовано акцентуаційні особливості непохідних прикметників у поетичному вжитку Лесі Українки. На основі двох акцентних типів (кореневого і флексійного) визначено основні закономірності та тенденції наголошування аналізованих прикметників, з'ясовано їхнє варіантне акцентування і при цьому досліджено наголос, який частіше і який рідше функціонує у поезії Лесі Українки. Таку акцентну характеристику зроблено на тлі тогочасної норми і зіставлено з наголошуванням у сучасній українській літературній мові. Аналіз фактичного матеріалу засвідчив, що переважна більшість непохідних прикметників, які вживаються у поетичній практиці Лесі Українки, не відрізняється своєю акцентуацією від сучасної літературної норми.

Ключові слова: наголос, акцентуація, наголошування, акцентні типи, акцентуаційний аналіз, акцентна норма, прикметник.

Наголос є важливим поетичним засобом, за допомогою якого створюється версифікаційний малюнок вірша. Тому поезія – це невичерпний матеріал для дослідження особливостей наголошування слів та їх граматичних форм, оскільки дані поетичного мовлення дають змогу прослідкувати розвиток наголосу лексем, із двох варіантних форм наголосу визначити той, який частіше використовується у поетичних творах. У поетичному вжитку загалом зберігаються закономірності й тенденції наголошування слів, але існують і свої акцентуаційні

особливості. З другого боку, поетичне мовлення є важливим чинником впливу на кодифікацію наголосу, формування акцентної літературної норми.

Дослідження акцентуаційних особливостей слів різних морфологічних класів (іменників, прикметників, дієслів, прислівників) на матеріалі поетичних творів І.Котляревського, Т.Шевченка, Лесі Українки, І.Франка, П.Грабовського здійснили З.Веселовська [1], В.Винницький [2-3], В.Скляренко [6], А.Зинякова [4] та інші дослідники українського наголосу.

Відкриття нового напрямку в дослідженні українського наголосу належить В.Винницькому, який проаналізував процес становлення і розвитку акцентної системи української мови (іменників, прикметників, дієслів і прислівників) на матеріалі поетичних творів XVI – XX ст.

Мета нашої статті – висвітлити акцентуаційні особливості непохідних прикметників у поетичному мовленні Лесі Українки. Матеріалом для дослідження послужили поетичні твори (Українка Леся. Зібрання творів: У 12-и т. – К.: Наук. думка, 1975–1979). Аналізований прикметник виписано стільки разів, скільки він функціонує у творах поетки.

Характеристику наголосу аналізованих прикметників проведено шляхом виділення в них відповідних (двох) акцентних типів – кореневого і флексійного, які позначено великими літрами наголошених морфем – К і Ф, тобто назва типу відображає місце наголосу у слові. Наголошування прикметників визначено за ритмічною будовою.

Непохідні прикметники, які вживаються у поезії Лесі Українки, поділяються на два акцентних типи.

Акцентний тип К – нерухомий кореневий наголос в однині й множині: *байдужий, байдужого, байдужому, байдужого, байдужим, (на) байдужому; байдуже, байдужих, байдужим, байдужі (байдужих), байдужими, (на) байдужих*.

Акцентний тип Ф – нерухомий флексійний наголос в однині й множині: *святій, святого, святому, святій, святім, (на) святбму; святі, святіх, святім, святі (святіх), святими, (на) святіх*.

Акцентний тип К. Переважна більшість прикметників цього акцентного типу функціонує з нормативним кореневим наголосом, який не відрізняється від наголошування в сучасній українській літературній мові. Усі ці прикметники становлять два акцентних підтипи.

До першого акцентного підтипу належать двоскладові прикметники, що мають кореневе наголошування:

божий: Як день божий, смутний ходить Та думку гадає (II, 17);

босий: Нерухомая, навznak лежала вона, Боса, око тьмяне, вся подоба страшна (II, 271);

гожий: Виріс той хлопчик, вродливий та гожий, Гарний, як малево, став (II, 32);

гордий: Був він гордий та завзятий (I, 58);

гострий: Був заступ гострий, а в кишені куля (I, 132);

давній: Так при тобі, мій друже давній, вірний, Проійшло життя дитячеє моє (I, 68);

добрий: Пора вже мені добрий розум вернуть (II, 158);

зайвий: Навіщо ся даремна зайва мука? (II, 108);

круглий: Я пам'ятаю очі ті, наївні, круглі, карі (II, 343);

любий: І любий гай свій відгук з ним прислав (I, 121);

лютий: Чи се лютий біль у мене Тихий стогін виринає (I, 160);

милий: Промовила конвалія: "Прошай, гаю милий!" (I, 53);

рівний: ...йдуть до спілки тільки рівний з рівним (I, 251);

синій: Так, се Єгипет... синій намет (I, 368);

темний: От підійшла вона під темний мур (I, 132);

хижий: Ті сни лігали, наче хижі птахи (I, 324);

чистий: ...те, що сяло, мов чистий кришталь (I, 201);

чулий: Сів і мовив чуле слово (II, 241).

Другий (кореневий) акцентний підтип складають трискладові прикметники, які послідовно вживаються з наголосом на другому складі корені (серединному складі слова). Їх наголошування не відрізняється від сучасної літературної акцентуації:

ворожий: У ворожий табор побігли б ми хіба на певну згубу (IV, 39);

гарячий: В час гарячий полудневий Виглядаю у віконце (I, 99);

єдиний: Свій скарб єдиний, скарб той світовий (I, 246);

лукавий: То не мої слова – то дух лукавий (I, 213);

суворий: Там ангел помсти злий, суворий дух темниці (I, 177);

убогий: Видко, як працює, не розгинаючись, убогий тесля (II, 106).

До акцентного типу К зараховується поодинокі чотирискладовий прикметник *урочистий*, який у поезії Лесі Українки послідовно виступає з наголосом на третьому складі кореня, тобто збігається із сучасним літературним наголошуванням:

урочистий (II, 206); урочиста (II, 51); врочисту (I, 187); урочисту (I, 199); урочистою (II, 239); врочистую (I, 253); урочистую (II, 203); урочисте (I, 281; 306; 216); врочистес (I, 280); урочисті (II, 31); Зрушений, і – глянть! – танцюють Дивний танець урочистий... (II, 206).

Правда, у живому мовленні прикметник *урочистий* часто побутує з наголосом на другому складі кореня – *урочистий*, але таке наголошування є порушенням сучасної літературної норми.

Прикметник *вогкий* у поетичному вжитку Лесі Українки виступає з наголошеним коренем: вогкий (I, 138, 153, 209); вогким (I, 209, 365, 370); вогка (II, 72); вогкій (I, 153; V, 40, 271); вогку (I, 197); вогкою (I, 342); вогкі (I, 365, 371); мандруємо вогким туманом назустріч сліпій сніговиці... так линуть малим караваном у вирій запізнені птиці (I, 370). Більшість сучасних словників подає *вогкий*, а деякі джерела реєструють варіантну акцентуацію – *вогкий*. У живому мовленні цей прикметник, очевидно за аналогією до флексійного наголошування прикметників на –кий, часто вживається з наголошеним закінченням, але нормативним акцентуванням слід вважати кореневий наголос прикметника – *вогкий*, а наголос – *вогкий* є, очевидно, розмовним.

Тільки з кореневим наголосом побутує у поезії Лесі Українки прикметник *радий*: радий (I, 58, 155, 352; II, 325; 111, 134; IV, 243, 253); рада (I, 203); раде (I, 241); раді (II, 139); раді та чи був би ти

радий, щоб ми Раптом стали, як ти, всевидющій? (I, 352). Так само в лексикографічних працях і поетичному мовленні XIX ст. (М.Старицький, Я.Щоголів, І.Манжура) [3, 247-248], а також у більшості сучасних словників української мови, хоч деякі джерела фіксують подвійне акцентування названого слова. А “Правописний словник” Г. Голоскевича подає лише флексійне наголошування – *радий*. У поетичній практиці XX ст. досить широко функціонує й флексійне наголошування. Проте, літературним із погляду сучасної норми слід вважати кореневий наголос прикметника *радий*, а флексійне акцентування має розмовний (регіональний) характер [3, 248].

До акцентного типу К зараховується прикметник *цілий*, оскільки у поетичній практиці Лесі Українки він має акцентований корінь: цілий (II, 76; 111, 126; IV, 35, 283, 296); ціла (I, 68); цілу (II, 60); цілеє (I, 153): Коли я смуток свій на струни клала. З'являлась ціла зграя красних мрій, Веселкою моя надія грала, Далеко линув думок легкій рій (I, 68).

В українських пам'ятках аналізований прикметник має кореневий наголос, таке наголошення відбите і в українській класичній поезії, зокрема у поетів південно-східного регіону (І.Когляревський, Є.Грінченко, Т.Шевченко, М.Старицький, П.Грабовський, А.Кримський), а Ю.Федькович, І.Франко, О.Маковей постійно вживають його із флексійним акцентуванням [3, 246 – 247]. З погляду сучасної літературної мови нормативним слід вважати кореневий наголос прикметника *цілий*, хоча в усному розмовному мовленні (особливо представників південно-західного регіону) досить часто побутує і флексійне наголошування – *цїлий*.

Леся Українка вживає прикметник *правий* із кореневим наголосом, що збігається із сучасною нормою, у таких значеннях:

1. Який не має або не почуває за собою провини: Чи хто правий, чи неправий, чи хто прийде сам, чи вдвох (I, 330).

2. Справедливий: Тож спочатку того щастя Справді був Бертольд гідний, Правий суд чинив у панстві, До підданих був лагідний (II, 70).

3. Правильний: За правду, браття, єднаймося щиро, Єдиний маєм правий шлях (I, 255).

4. Боже правий: О боже правий, який же я нещасний і безумний (I, 215).

5. Праведний: хай провадить Павлир в туку країну тебе, де живуть праві люди і предки (II, 282).

У сучасному розмовному мовленні у значенні "який має рацію у чомусь" досить часто вживається прикметник *правий* з акцентуванням закінченням. На таке наголошування не виключена можливість впливу російського "Вы правы". Однак флексійне акцентування названого прикметника у цьому значенні є порушенням літературної норми.

Словники української мови подають *марний* (даремний) і *марний* (худий). У поетичному вжитку Лесі Українки прикметник *марний* (даремний) функціонує з кореневим наголошуванням, а *марний* (худий) – з подвійною акцентуацією. У значенні "даремний": *марний* (I, 184; II, 197; V, 14); *марна* (I, 183; IV, 178, 285; VI, 196); *марної* (I, 301); *марну* (I, 249, 329; II, 23, 256; IV, 80); *марною* (I, 173); *марне* (I, 279; V, 55); *марними* (IV, 283); *марні* (I, 81, 242, 282, 286, 296, 307, 328, 376; IV, 214); *марних* (I, 282, 307, 376; IV, 250); *марними* (VI, 126); Я знала те, що будуть сльози, мука, багато прощі *марної*, дрібної (I, 301).

У значенні "худий": *марна* (I, 91, 168); *марних* (I, 202); Слаба, мов тіло, в котрім серця вже нема, Тіль марна я, мене жаль-тута обійма (I, 91).

До аналізованого акцентного типу належить і прикметник *простий*, оскільки у поетичному мовленні Лесі Українки він функціонує з акцентуванням коренем: *простий* (I, 214; II, 43, 322; III, 245; IV, 200 – двічі, 244, 306; V, 12, 21, 103); *простого* (II, 87; IV, 99; V, 23; VI, 70); *простим* (I, 267; III, 260; V, 230); *проста* (II, 322; IV, 244); *простої* (IV, 99); *просту* (II, 87); *прості* (I, 345; IV, 234; V, 62); мій лицарю, любий пане, та невже я вам миліша в багрянці та короні, ніж у простих темних шатах? (I, 266).

Таке наголошування у цьому прикметнику є первісним, так він засвідчений в українських акцентуваннях пам'ятках і лексикографічних працях кінця XIX – початку XX ст. Згодом

відбувається поступове переміщення наголосу на флексію, і в поезії XIX ст. (а ще частіше XX ст.) аналізоване слово виступає з подвійним акцентуванням, часом з диференціацією у значенні. Тому в сучасній літературній мові рекомендованим вважається кореневий наголос, а прийнятним – флексійний без різниці в семантиці [3, 251 – 253].

До акцентного типу К приєднується прикметник *ясний*, тому що в поезії Лесі Українки він частіше вживається з кореневим наголосом: *ясний* (I, 79, 84, 95, 123, 130, 155 – двічі, 220, 221, 228, 240 – двічі, 241, 248, 299; II, 24, 157); *ясного* (I, 79, 96, 170, 208; II, 280); *ясним* (I, 55, 58, 84, 96, 97, 191, 346, 366; II, 335, 336); *ясна* (I, 50, 71, 78, 103, 128, 131, 148, 164, 166, 171, 196, 202, 266 – 4 рази, 267 – двічі, 268, 305, 324, 346, 356; II, 90, 99, 166, 206; III, 126, 159; IV, 36, 206, 213, 220); *ясної* (I, 326; II, 42); *ясній* (I, 157, 279; II, 281); *ясну* (I, 56, 75, 99, 128, 149, 193 – двічі, 203; II, 85); *ясною* (I, 86; II, 104); *ясная* (II, 36); *ясною* (I, 360; II, 9, 45, 304); *ясне* (I, 76, 93, 98, 99 – тричі, 100, 102, 176, 221, 248, 294, 295, 306, 348, 356; II, 39, 129, 159, 180; IV, 68); *яснім* (I, 96, 176; II, 140); *яснее* (I, 114); *ясні* (I, 50, 51, 99, 129, 176, 199, 256, 265, 286, 344, 374; II, 21, 25, 27, 61, 63, 134, 172, 173 – двічі, 182, 258); *ясних* (I, 131, 233; II, 105, 133, 144, 226); *ясними* (I, 167; II, 302); Лагідність голубина, погляд *ясний* (I, 130).

Набагато рідше прикметник *ясний* виступає із флексійним наголошуванням: *ясний* (I, 98, 114, 171, 176; II, 167, 176); *ясного* (I, 108, 228, 235, 241, 303; II, 278, 299); *ясним* (I, 62, 126; II, 123, 169, 181); *ясна* (I, 47, 121, 139, 319, 348; II, 38, 100, 134, 139, 277, 337); *ясної* (I, 87, 102); *ясній* (I, 119; II, 129, 272; III, 38); *ясну* (I, 119, 198, 346; II, 31, 272); *ясная* (I, 51, 52; II, 32); *ясною* (II, 44); *ясному* (I, 98); *яснім* (I, 96); *яснее* (I, 96; II, 35); *ясні* (I, 48, 70, 89, 97, 112, 126, 177, 226; II, 46, 136, 137, 146, 148, 152, 162, 173, 179, 277); *ясні* (I, 118, 119; II, 39, 42, 273); Вже зіроньки гожі Сіяють на небі *ясному* (I, 98).

У лексикографічних працях кінця XIX – початку XX ст., так і сучасних прикметник *ясний* засвідчений з варіантним наголошуванням і першим наведено флексійне акцентування, а другим – кореневе. Так само і в поетичному вжитку XX ст.

[5, 56 – 57]. Давнім у цьому прикметнику є кореневий наголос. Зрушення кореневого наголошування почалося наприкінці XVIII ст. – початку XIX ст., але в поетичному мовленні XIX ст. переважала коренева акцентуація. З часом вона почала витіснятися флексійним наголосом, який у поезії XX ст. став домінуючим і зараз вважається рекомендованим, а коренева акцентування – прийнятним [3, 253].

Цікаво, що прикметник *товстий*, який у сучасній українській літературній мові має флексійне наголошування (так він засвідчений у лексикографічних джерелах), у поетичному вжитку Лесі Українки виступає з наголошеним коренем, а тому зараховується до акцентного типу К – *товстий*: До грудей тулила. Тут же Товстий мопс, на задніх лапах стоячи, тримав зручненько У передніх лапах горщик (II, 237).

Акцентний тип Ф. Цей акцентний тип охоплює значно меншу кількість прикметників порівняно з кореневим типом наголосу. Прикметники розгляданого типу функціонують у поетичній практиці Лесі Українки переважно з нормативним флексійним акцентуванням, яке збігається із сучасним літературним наголошуванням. Ці прикметники поділяються на два акцентних підтипи.

Перший акцентний підтип утворюють двоскладові прикметники, які постійно вживаються із флексійною акцентуацією:

глухий: І туди не долітає Дзвін глухий, нудний, безсилий (II, 234);

живий: Хоч хто й живий зоставсь, то ледве совав ноги... (I, 339);

лихий: Ось одного разу чує Граф лихі, тривожні вісті (II, 71);
малий: Як сам соловейко малий на хвилину Замовкне в кубелечку в листі (II, 30);

німий: Ми самі Зосталися у сій німій пустині (I, 173);

рудий: Рудий Хамен в пустині розгулявся (I, 363);

святий: Рівний подих, вільний, Гарячий він та чистий, мов святий (I, 363);

слабий: Пелікан слабкий прилинув (II, 246);

старий: Розглянути старі шпартгали прийде хіть (I, 130);

чужий: Зосталися далеко за морями, А я сама на сій чужій чужині, Неначе тіль забутої людини (I, 168).

У другий акцентний підтип об'єднуються трискладові прикметники, які мають флексійне наголошування, і такий наголос не відрізняється від сучасної літературної норми:

вороний: Він на коневі воронім По краю пробігає (II, 47);

дорогий: Мій хлопче! Душі моєї сину дорогий! (V, 117);

золотий: Пісок лежить без руху золотий (I, 363).

До акцентного типу Ф зараховується прикметник *новий*, оскільки у поетичних творах Лесі Українки він функціонує переважно з наголошеним закінченням: новий (I, 246, 247, 263, 280, 288, 383; II, 157, 276, 290; III, 169, 181 – двічі, 208, 210; IV, 15, 16, 24, 68, 116 – тричі, 117, 192, 296, 346; V, 41 – двічі, 44, 122, 178, 198; VI, 153, 161); нового (I, 231, 263, 323; III, 175, 178, 249; IV, 219, 292, 346; V, 11, 44, 47 – двічі, 51, 122; VI, 20, 167); новому (IV, 132); новим (I, 164, 291; III, 181; IV, 188; VI, 42); нова (I, 140, 187, 246 – двічі, 247, 295, 369; II, 141, 249, 290); новая (I, 63, 126 – тричі; II, 157, 276; IV, 285); нової (I, 76); нову (I, 128, 263, 319; II, 47, 196, 326; III, 169; IV, 256); новую (II, 10); новою (I, 176, 291); нове (I, 81, 82, 233, 247, 280; IV, 16); новес (I, 246, 288; II, 54); нові (I, 123, 177, 209; IV, 41, 346); новими (IV, 116); Ти підеш панувать в нову країну слави І на землі збудуєш рай новий (I, 263).

І тільки в поемі "Давня казка" при хорейному віршуванні Леся Українка вживає прикметник *новий* три рази і в усіх випадках виступає коренева наголошування: ось послухайте, панове! Тільки вибачте ласкаво, Що не все в ній буде нове (II, 54); Я не могу встать з постелі, Вам нести мене прийдеться Аж до нової оселі (II, 75); А коли війна скінчиться Того діла й того слова, То скінчиться давня казка, А настане правда нова (II, 77). У цій же поемі поетка використовує ще одну словоформу аналізованого прикметника із флексійним наголошуванням – новес: Хто нам може розповісти Щось таке шлком новес, Щоб ніхто з нас не відмовив: "Ет, вже ми чували сесі!" (II, 54). В українській поезії (як класичній, так і сучасній) прикметник *новий*

побутує з подвійним акцентуванням, але перевагу має флексійний наголос. Однак з погляду сучасної норми літературним треба вважати флексійне наголошування, а кореневий наголос слід кваліфікувати, на думку В. Винницького, як поетичний, що має відповідне стилістичне навантаження [3, 253 – 255].

Отже, переважна більшість непокінчених прикметників у поезії Лесі Українки вживається з наголошуванням, яке не відрізняється від сучасної літературної норми, і вони становлять два акцентних типи – кореневий і флексійний. Деякі прикметники поетка використовує з варіантним акцентуванням, але у сучасній українській мові вони мають лише один наголос. І окремі прикметники у мовленнєвій практиці Лесі Українки побутують з одним наголосом, а в сучасному поетичному життю і лексикографічних джерелах – із двома.

Загалом поезія Лесі Українки є невичерпним джерелом для дослідження закономірностей і тенденцій розвитку наголосу української мови.

1. Веселовська З. М. Особливості наголосу прикметників в українській літературній мові (на матеріалі поетичної мови кінця XVIII – початку XX ст.) // Мовознавство. – 1972. – №5. – С. 56 – 61.
2. Винницький В. М. Акцентуційні особливості непокінчених іменників чоловічого роду в поетичному мовленні Лесі Українки // Співець мужності і краси. – Луцьк: Вид-во Луцького педуніверситету, 1986. – С. 80 – 81.
3. Винницький В. М. Українська акцентна система: становлення, розвиток. – Львів: Біблос, 2002. – 578с.
4. Зинякова А. А. Наголошування іменників в "Елсіді" І. Котляревського: Автореф. дис. канд. філол. наук. – К., 1997. – 23с.
5. Пристай Б. Р. Ясний чи ясний? // Культура слова. – К.: Наук. думка, 1993. – Вип. 44. – С. 56 – 58.
6. Складенко Б. Г. Слова з двома наголосами в поетичних творах Лесі Українки // Культура слова. – К.: Наук. думка, 1991. – Вип. 40. – С. 32 – 35.

Татьяна Онишук. Ударение непроизводных прилагательных в поэзии Лесы Украинки. В статье проанализировано акцентуационные особенности непроизводных прилагательных в поэтическом употреблении

Лесі Українки. На основі двох акцентних типів (кореневого і флексійного) определяються основні закономірності і тенденції ударення розглянутих прикметників, досліджується варіантне акцентування слів. Аналіз фактичного матеріалу свідчить про те, що подавляюче більшість непокінчених прикметників, використаних у поетичних творах Лесі Українки, не відрізняється від сучасної літературної норми.

Ключові слова: ударення, акцентуація, акцентні типи, акцентуаційний аналіз, акцентна норма, імя прикметельное.

Tetyana Onyshchuk. Stress of non-derivative adjectives in Lesya Ukrainka's poetry. In the article the author analyses accentuation peculiarities of non-derivative adjectives in Lesya Ukrainka's poetic usage. On the basis of two accent types (root and inflected) the main regularities and tendencies of the stress in the adjectives are considered and the variant accenting of words is examined. The analysis of the factual material shows that the overwhelming majority of non-derivative adjectives used in Lesya Ukrainka's poetical works are not different in stress from the present-day literary norm.

Key words: stress, accentuation, accent types, accentual analysis, accent norm, adjectives.